

ANDRÉ ESPIC

INTRODUCCIÓ A LA LECTURA DE LA BÍBLIA

Observació

Els textos entre cometes són cites textuales de la Bíblia. Pel general, el text d'una Bíblia es presenta en dues columnes per pàgina. Les divisions arbitràries anomenades «capítols» van assenyalades amb xifres de més grandària, i les subdivisions anomenades «versets» s'indiquen amb xifres més petites, generalment impreses a la marge esquerre del text. Els versets van ser introduïts per permetre una localització fàcil d'un text en el llibre. Per exemple: Mateu 7:24-25. Per trobar aquesta cita a la Bíblia li caldrà cercar l'Evangeli segons Mateu, després girar les pàgines fins arribar al capítol 7, indicat amb una xifra gran, i, allà, cercar les divisions petites 24 i 25, on llegim: «Tot aquell, doncs, que escolta aquestes meves paraules i les fa, el compararé a un home assenyat que va edificar la seva casa damunt la roca. I va caure la pluja, van venir les riuades, van bufar els vents i van envestir contra aquella casa, i no es va ensorrar perquè estava fonamentada damunt la roca.»

André Espic

INTRODUCCIÓ

a la lectura de la Bíblia

Traducció catalana:
Santiago Escuin

Vostè que, potser per primera vegada, té una Bíblia a les mans, haurà de saber que:

PRIMERA PART

La Bíblia és, per la seva composició, un llibre prodigiós, doncs que tots els seus escriptors van seguir, al llarg del temps, una meravellosa unitat pel que toca a la doctrina. Les seves primeres pàgines van ser escrites fa ja més de 3.500 anys, y les últimes en fa aproximadament uns 1.900 anys.

Uns quaranta autors, molt diferents entre ells, tant per llur cultura com per llurs professions, van transcriure el missatge de Déu, sense conèixer-se uns amb els altres.

Fou escrita durant un període de 1.700 anys, i ens parla avui amb el mateix propòsit i la mateixa força que si haguera estat acabada d'escriure.

El que diferencia la Bíblia de qualsevol altre llibre és, precisament, el seu origen i naturalesa. Ens trobem davant un llibre totalment únic que no pot ésser comparat amb cap d'altre, per quant *la Bíblia és la Paraula de Déu*.

La Bíblia va ser inspirada per Déu, és a dir, que Déu va comunicar el Seu pensament als homes que Ell va escollir per a aquesta tasca. No es tracta que Déu donés sentiments o idees als Seus profetes i apòstols, sinó que hi tenim els Seus missatges, les Seves paraules, revelacions donades per mitjà de l'Esperit Sant: «Ha estat enduts per l'Esperit Sant que els homes han parlat de part de Déu» (2 Pere 1:21). L'apòstol Pau diu: «Tota l'escriptura és inspirada de Déu i útil per a ensenyar, reprendre, corregir, formar en la justícia» (2 Timoteu 3:16). Pot succeir que hi trobem passatges que fereixin els nostres sentiments, però han estat escrits per a la nostra ensenyança.

La Bíblia és inspirada no solament en quant al seu contingut, sinó també en tots els seus termes, ja que no fou el redactor qui va adaptar el pensament de Déu segons el seu propi caràcter o educació, sinó que va ser Déu que va escollir a cadascun d'ells per a que expressessin una part de la revelació.

Ens parla en un llenguatge tan senzill que fins i tot un nen pot comprendre les ensenyances essencials, i és a la vegada tan profunda que el creient més dotat no pot pas exhaurir-la.

També ens mostra un coneixement perfecte de l'home a cada una de les èpoques de la història. ¡Quin privilegi més gran poder tenir a les nostres mans una

revelació divina i posseir la història del passat, del present i del futur, donada pel mateix Déu!

Potser vostè es preguntarà: ¿És veritablement la Bíblia la Paraula de Déu? La persona que li ha fet arribar aquest llibre li podrà donar tota la seguretat de que pertany a Déu. El mateix Esperit que inspirà als diversos autors ens convenç que és la veu de Déu que s'adreça a nosaltres.

La Bíblia no és propietat d'un poble, d'una església ni d'una confessió, sinó que s'adreça a tothom, als instruïts i als ignorants, als pobres i als rics, als joves i als vells, per quant Déu, que és el Creador de tots, «vol que tots els homes se salvin i arribin a reconèixer la veritat» (1 Timoteu 2:4). Ningú no té dret a pretendre que és de la seva propietat particular, de prohibir la seva lectura, ni de desacreditar-la.

¿PER QUÈ LA BÍBLIA EN TÉ TANTS, D'ENEMICS?

La Bíblia jutja l'home, la seva conducta i el seu cor. El deixa despulcat, dient-li la veritat sobre ell mateix i sobre el món que l'envolta.

El diable avorreix la Paraula de Déu, i fa servir persones incrèdul·les per difamar-la. És possible que siguin persones molt intel·ligents, grans filòsofs, experts literaris, persones molt competents per resoldre qüestions difícils i per poder discutir de qüestions científiques. També pot fer servir persones molt amables i estimades; però, com que no tenen la vida divina, parlen «pretenent de ser mestres de la Llei, quan, de fet, no entenen el que diuen ni el que volen demostrar» (1 Timoteu 1:7). «L'home natural no admet les coses de l'Esperit de Déu: per a ell són una niciesa, i no les pot conèixer, perquè s'han de jutjar espiritualment» (1 Corintis 2:14).

Els escrits i discursos dels ateu en contra de la Bíblia poden ésser comparats amb el que un ignorant pugui dir o ensenyar sobre astronomia, o a allò que un analfabet pugui dir sobre la desintegració de l'àtom.

¿S'HI POT AFEGIR O TREURE RES?

El Senyor Jesús va dir: «Perquè en veritat us dic: Fins que passi el cel i la terra, ni una iota ni una titlla no passaran de la Llei fins que tot s'hagi esdevingut. Per tant, el qui defaci un d'aquests manaments més petits i ensenyi als homes a fer-ho així, serà anomenat molt petit en el regne dels cels. Però qui els faci i ensenyi, aquest serà anomenat gran en el regne dels cels» (Mateu 5:18-19).

L'apòstol Joan escriu: «A tothom qui escolti les paraules profètiques d'aquest llibre jo testifico que, si ningú hi posa res més, Déu posarà damunt d'ell les plagues descrites en aquest llibre, i, si ningú treu paraules d'aquest llibre profètic, Déu li traurà la seva part de l'arbre de la vida i de la ciutat santa, descrites en aquest llibre» (Apocalipsi 22:18-19). A Proverbis llegim: «No afegeixis res a les seves paraules, perquè no et reprenegui, i siguis tingut per un falsari» (Proverbis 30:6). Així, quedi ben clar que no els està permès, ni als homes, ni tampoc als àngels, afegir-hi ni treure-hi res.

Des dels seus primers temps, l'Església no va tenir cap més guia que la Bíblia. Així, quan Pau i Siles predicaren l'evangeli, els homes de Berea van rebre les

seves paraules sol·lícitament, «i cercaven cada dia en les Escriptures si les coses eren d'aquesta manera» (Fets 17:11).

LA SEVA PRESENTACIÓ

La Bíblia es divideix en dues parts:

1. La primera, anomenada l'Antic Testament, escrita abans de la vinguda del Crist.
2. La segona, anomenada el Nou Testament, escrit durant el primer segle de la nostra era.

LA SEVA COMPOSICIÓ

L'Antic Testament

Déu va manar a Moisès: «Escriu això en un llibre com a record» (Exode 17:14). Això va tenir lloc quinze segles abans de Jesucrist, i és a partir d'aquí que comença a ser escrit el llibre de la revelació divina. Cada vegada que era necessari, l'Esperit de Déu escollia un home per a que fos l'instrument que continués la seva redacció. Malaquies, l'últim dels profetes, va parlar quatre segles abans de la nostra era.

Israel era el dipositari de l'Antic Testament, que està dividit en dues parts:

1. La Torà (la llei de Moisès);
2. Els Neviim (els profetes);
3. Els Kethubim (els psalms i demés escrits),

els quals comprenen 39 llibres en total. Després de la seva resurrecció, el Crist es va referir a aquestes tres seccions al parlar amb els seus deixebles (Lluc 24:44).

Des de la primera traducció de l'Antic Testament al grec, 250 anys abans de Jesucrist, s'afegiren al text sagrat alguns llibres profans anomenats «apòcrifs», i posteriorment «deuterocanònics», que no tenen res a veure amb la revelació divina, però que per alguns tenen un valor històric i moral. Aquests llibres es troben a algunes versions catalanes.

Al Nou Testament n'hi ha moltes de cites de l'Antic, éssent que estan mencionats quasi bé tots els seus llibres. En moltes ocasions, el Senyor i els apòstols es refereixen a l'Antic Testament per donar més força i claredat a llurs paraules; però mai citaren dels llibres apòcrifs, que no estaven pas en el cànon hebreu, encara que els coneixien perfectament.

El Nou Testament

Déu va cridar quatre homes per que ens comunicuessin el relat de la vida terrenal de Jesucrist que troben en els quatre evangelis:

1. *Mateu*, recaptador d'impostos, i després apòstol del Crist, va escriure el seu evangeli cap l'any 40, i presenta el Messies sota diferents aspectes.
2. *Marc*, fill espiritual de l'apòstol Pere, el va escriure cap l'any 61, i ens parla del Senyor Jesucrist com el Servent perfecte.
3. *Lluc*, metge, company de l'apòstol Pau, el va escriure aproximadament pel mateix temps que l'anterior, i ens mostra el Crist com Fill de l'Home.

4. *Joan*, apòstol, que el va escriure cap l'any 90, ens presenta el quart aspecte del Crist: el de Fill de Déu.

Després tenim els Fets dels Apòstols, que ens explica la història de l'Església primitiva després de l'ascensió del Senyor i la predicació de l'evangeli per tot el món conegut, per part de Pere i Pau i altres apòstols. El Nou Testament compren 27 llibres en total.

L'Esperit Sant es manifestà en la tasca de cada un dels seus servents escollits, segons la promesa del Senyor (Joan 14:26 i 16:13-14), per:

1. Ensenyar-nos i recordar-nos les coses que Ell havia dit: els evangelis.
2. Guiar-nos a tota veritat: els Fets dels Apòstols i les epístoles;
3. Anunciar-nos les coses que han de esdevenir-se: l'Apocalipsi.

No posseïm els manuscrits originals: les persecucions van ser terribles durant els primers segles de l'Església, i els enemics de l'evangeli van fer tot el possible per a que no quedés res d'ells. Però tenim més de dos mil manuscrits des dels segles IV al XV. Durant els últims anys n'han aparegut alguns de més antics que confirmen l'exactitud dels que posseïm actualment.

LLENGÜES I TRADUCCIONS

L'Antic Testament va ser escrit en hebreu, excepte per alguns passatges aïllats d'Esdras, Jeremies capítol 10, i Daniel, que van ser escrits en arameu, una llengua molt semblant a l'hebreu. Pràcticament un sol idioma a pesar de la diversitat d'escriptors i llocs de procedència! El Nou Testament va ser escrit en grec, llengua que en aquells temps s'estenia per quasi tots els països al voltant de la Mediterrània.

Entre els anys 285 i 246 abans de Jesucrist, 72 savis jueus van traduir l'Antic Testament al grec, per ordre del rei egipci Ptolomeu II.

Al segle II de la nostra era es van fer varies traduccions llatines i sirianes, així com en àrab, etiòpic, gòtic, armeni, eslau, etc. En el segle IV, Sant Jeroni va fer la traducció llatina coneguda com la «Vulgata», a partir de la qual, durant molt de temps, es van fer altres traduccions. Avui dia les millors traduccions són les fetes directament dels idiomes originals, l'hebreu i el grec. La Bíblia ha estat traduïda, en tot o en part, a més de 1.600 idiomes i dialectes.

Traduccions catalanes

Se'n coneixen des del segle XII. La primera traducció de la Bíblia sencera al català data de 1287/1290 i va ser feta per encàrrec del rei Alfons II d'Aragó per Jaume de Montjuich. A la *Bibliothèque Nationale* de París es conserven un Psalteri i un Nou Testament que semblen pertànyer a aquesta versió. En l'any 1319 hi ha constància d'una altra traducció de tota la Bíblia al català, ja que el 23 de novembre d'aquest any el rei Jaume II va rebre un exemplar que havia estat possessió de l'infant en Jaume. N'hi ha que identifiquen aquesta versió amb el Còdex Peiresc, també a la *Bibliothèque Nationale*, de París.

A començaments del segle XV aparegué la versió de tota la Bíblia del germà de Sant Vicenç Ferrer, Bonifaci. El 1490 sortí a Venècia el Psalteri de Joan Roís de Corella, que fou reimprès en facsímil a Sant Feliu de Guíxols el 1929 per J. Barrera. Però la prohibició de les versions en llengües vulgars i la posterior

decadència de la llengua catalana van portar a la inexistència de noves traduccions catalanes de la Bíblia fins el 1832. En aquest any es publicà a Londres *Lo Nou Testament de nostre Senyor Jesu-Christ*, traduït de la Vulgata llatina, però comparant amb el text original. El traductor va ser un exiliat liberal, J. M. Prat Colom, que va acceptar el càrrec de la Societat Bíblica Britànica i Extrangerana. Aquest *Nou Testament* va esdevenir l'iniciador de la Renaixença de la llengua catalana. Es van fer dues edicions posteriors: Barcelona (1836) i Madrid (1888).

VERSIONS ACTUALS ANOMENADES CATÒLIQUES

Durant la primera part del segle XX es van fer diverses versions parcials de les Escriptures. Va quedar truncat un ambiciós intent d'una Bíblia completa en llatí i català. El 1948 va culminar, en canvi, l'empresa iniciada el 1927 per la *Fundació Bíblica Catalana*, amb la anomenada Bíblia de Cambó. El 1968 la mateixa *Fundació* oferia una nova versió catalana, de gran qualitat literària catalana, encara que la bondat de la traducció sigui molt discutible. D'altra banda els Monjos de Montserrat van preparar la seva versió monumental en varis volums, que difongueren en 1970 en una edició de butxaca. La traducció, encara que majorment bona, es troba viciada en diversos passatges per la influència doctrinal del catolicisme romà, ademés que les notes són, en aquesta com en la de la *Fundació*, subversives de la doctrina de la inspiració divina, al acceptar com un fet les modernes especulacions incrèdules que volen explicar l'origen de l'home i l'origen de les Escriptures deixant totalment de banda la acció de Déu ja com a principi.

VERSIONS ACTUALS ANOMENADES PROTESTANTS

L'any 1988, la *Institució Bíblica Evangèlica de Catalunya* va publicar, en col·laboració amb la Societat Bíblica Internacional i amb la Missió Cristiana Evangèlica Horeb, el *Nou Testament*. Poc després va seguir la traducció dels *Salms*, i el 1990 va sortir el llibre dels *Proverbis*. Es marxa vers la publicació de tota la Bíblia a un terme mitjà. Es tracta d'una Bíblia sense notes doctrinals, amb un llenguatge molt entenedor. Aquesta traducció es basa en els textos grec i hebreu anomenats «crítics», i la versió catalana està a cura de Pau Sais i Vila.

També a l'any 1988 va veure l'inici de la publicació d'una nova versió, més literal que l'anterior, i basada en els textos originals de la Reforma (el *Text Majoritari* grec i el *Text Masorètic* tradicional hebreu), amb la publicació de l'Evangeli segons Joan, per la Societat Bíblica Trinitària de Londres. Es treballa actualment (1991) en la revisió del Nou Testament, ja traduït, i s'ha iniciat la traducció de l'Antic Testament. La traducció de l'original grec i hebreu al català està a cura de Ramon Rocaspana, i la revisió a càrrec del Comitè de Cerdanyola, amb membres de Lleida (el mateix traductor), i de Barcelona i Girona.

A part d'aquestes versions i projectes, naturalment els catalans sempre han tingut accés a les moltes versions de la Bíblia en castellà, com la molt famosa Reina-Valera (1569, amb les molt conegudes revisions de 1909, 1960 i 1977), Versión Moderna, Versión Hispano-Americana, La Biblia de las Américas, i versions catòliques com la Nácar-Colunga, etc.

¿PER QUÈ HEM DE LLEGIR LA BÍBLIA?

El manament de Déu és: «Terra, terra, terra, escolta la paraula de Jahveh» (Jeremies 22:29).

La *naturalesa* ens parla del poder i de la saviesa del Creador. La *consciència* n'és testimoni de la justícia de Déu, però està entenebriu pel pecat.

Ni la una ni la altra ens donen respostes a las innombrables preguntes que ens fem. La Paraula de Déu--LA BÍBLIA--és la revelació que Déu ens ha donat de Ell mateix i dels Seus camins. Déu no va voler revelar-se solament per mitjà de la Seva creació, sinó que es complau en manifestar-nos qui es Ell, a fi que el coneguem, a fi que puguem tenir joia en Ell i glorificar-lo, que compreguem la Seva grandesa, la seva saviesa i el seu amor. Déu no és un ésser llunyà i indiferent: Ens estima i ens vol fer fills Seus.

La Bíblia és la revelació suprema de Déu, el mateix que el fonament de la fe (Romans 10:17, 1 Tessalonicencs 2:13).

¿QUI POT COMPENDRE LA BÍBLIA?

¿Les persones intel·ligents? Heus ací el que ens diu el Crist respecte a això: «Aquell temps, Jesús digué: «Et dono gràcies, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu amagat aquestes coses als savis i entesos, i les heu revelades als nens» (Mateu 11:25).

L'apòstol Pau escriu: «Déu, ¿no ha fet tornar nècia la saviesa del món? En efecte, ja que el món, per mitjà de la saviesa, no ha conegut Déu, Déu ha volgut salvar els creients per la niciesa d'allò que prediquem» (1 Corintis 1:20-21).

La Bíblia s'adreça a:

- *els nens*: «I que des d'infant coneixes les lletres sagrades, les quals poden donar-te la saviesa que condueix a la salvació, per mitjà de la fe en el Crist Jesús» (2 Ti 3:15).
- *els adults*: «Que aquest llibre de la Llei no s'aparti dels teus llavis. Medita-la nit i dia, per poder complir tot el que hi ha escrit; així reeixiràs en tot allò que emprenguis, tot t'anirà bé» (Jos 1:8).

I si algú la menysprea: «Els savis es confonen, s'atorrollen i són atrapats; si desdenyen la paraula de Jahveh, quina mena de saviesa tenen?» (Jeremies 8:9).

¿QUÈ CAL BUSCAR A LA BÍBLIA?

La Paraula de Déu no va ser pas escrita per satisfer la nostra curiositat, sinó per mostrar a l'home el camí de la salvació i de la veritable joia. Dóna una gran quantitat d'informacions extraordinàries d'ordre geogràfic, històric i científic, per quant forma part de la història de l'home i del poble al que Déu li va donar la revelació.

Per sobre de tot és el llibre de la revelació de l'amor de Déu vers l'home i del camí que Ell va obrir per salvar-lo de la perdició eterna.

Per mitjà de les experiències més diverses, Déu ens vol ensenyar què és l'home. La Bíblia posa al descobert el nostre cor--no pas l'orgue físic, sinó el centre del

nostre ésser espiritual, d'on venen els nostres desitjos i sentiments. Denuncia el mal, és dir, el pecat que mina com un càncer. Posa el dit a les nostres llagues, en allò que tractem de dissimular. La imatge de l'home, tal com ens és descrit a la Bíblia, no és agradable ni bona, però és VERITABLE! Ja en les primeres pàgines d'aquest llibre veiem l'home en una activitat desenfrenada, temptat, desobedient, frustrat, però cercat per Déu, que «tant va estimar el món, que va donar el seu Fill unigènit, perquè tot el qui creu en ell no es perdi, sinó que tingui vida eterna» (Joan 3:16). Per aquest motiu, al llarg de totes les pàgines de l'Antic Testament es fa menció, d'una manera més o menys velada, de la vinguda de Crist.

¿COM CAL LLEGIR LA BÍBLIA?

La Bíblia no pot ésser oberta com un altre llibre qualsevol. És la Paraula de Déu, tant si hom ho creu com si no. En aquest llibre Déu vol parlar-li, instruir-lo, revelar-se a vostè, i conduir-lo vers la veritat. És Déu qui, mitjançant el seu Esperit, pot obrir-li les Escriptures, i ajudar-lo a treure d'elles tot el profit possible.

Heus ací alguns consells per ajudar-lo a llegir-la i a comprendre-la:

1. Pregui, abans d'obrir la Bíblia; no importa que la pregària sigui curta. David pregava així: «Obre'm els ulls i podré contemplar les meravelles de la teva llei» (Psalm 119:8).
2. La Bíblia va ser escrita per a que tots la comprenguessin. Per tant, és necessari llegir-la donant-li a les seves paraules un sentit normal.
3. El sentit d'una frase és el donat, generalment, per la precedent o la següent. Per tant, cal llegir el text en el seu context.
4. La Bíblia s'explica ella mateixa. Per tant, no hem de donar una interpretació particular al seu text, per més savis que ens creguem.
5. Déu no vol fer-nos instruits ni profetes, sinó que vol dir-nos quelcom molt personal a cadascú de nosaltres. El coneixement sense fruit infla (1 Corintis 8:1).
6. La Bíblia és una revelació completa. Per tant, no hem de limitar-nos a llegir sempre els nostres passatges preferits, sinó que és necessari llegir-la sencera.
7. És preferible que un principiant comenci pel Nou Testament, on tenim la explicació de l'Antic, i que ens presenta el tema de la salvació.
8. No hi ha res de millor per a la salut que una alimentació regular, presa cada dia. I tenim el mateix amb la Bíblia.
9. No es pot treure ni afegir res a allò que està escrit. Potser alguna vegada un passatge ens farà reflexionar molt, i els nostres pensaments volen volar. En aquest cas hem de deixar que el pensament de Déu dirigeixi el nostre. Qualsevol actitud contrària no seria res més que orgull.
10. Pot ser que la nostra lògica es trobi torbada, i que ens diguem: «Aquí hi ha una contradicció.» Però sols es tracta d'una aparença de contradicció, doncs la Bíblia no es contradiu mai, sinó que presenta cada assumpte o tema en els seus diferents aspectes.
11. L'única manera de créixer és posar en pràctica allò que hem après. L'apòstol Jaume diu: «Que si algú escolta la paraula i no la compleix, s'assembla a un home que contempla en un mirall la seva fisonomia; es mira, se'n va i a l'instant s'oblida de com era» (Jaume 1:23-24).

12. Al llegir hem de pensar que tot això ha estat escrit de manera expressa per a nosaltres. Cada vegada que llegim la Paraula de Déu, convé que ens fem les següents preguntes:

- Què és el que Déu em vol dir en aquest passatge?
- Hi ha alguna advertència especial per a mi?
- Què aprenc de l'Obra i de la Persona del Salvador?
- Quina promesa em dóna per avui?
- Busquem-hi un verset que ens doni el resum de la lectura que acabem de fer, per aprendre'l de memòria i poder-lo repetir al llarg del dia.

La Paraula de Déu és viva i eficaç, precisament perquè és vida i acció, i la seva lectura pot produir enduriment de cor o confirmar la fe;
 - l'enduriment per a tot aquell que la menysprea i la rebutja;
 - la fe per a tot aquell qui l'accepta i la fa seva.

LA UNITAT DE LA BÍBLIA

El Nou Testament està amagat en l'Antic, i l'Antic és revelat en el Nou. No podem pas separar-los. A continuació apareixen, com exemples, alguns símbols; segurament que en descobrirem més a mida que ens endinsem en la lectura del Llibre.

L'ANTIC TESTAMENT	EL NOU TESTAMENT
L'arca de Noè (Gènesi 6 i 7)	Jesús ens salva del judici (1 Tessalonicencs 1:10)
l'escala de Jacob (Gènesi 28:10)	Jesús, el camí (Joan 14:6)
L'anyell de la Pasqua (Exode 12)	Jesús, l'Anyell de Déu (Joan 1:29)
El portallànties d'or (Exode 25:31)	Jesús, la llum (Joan 8:12)
El manà (Exode 16:9)	Jesús, el pa de vida (Joan 6:32-34)
La serp d'aram (Nombres 21:4-9)	Jesús, aixecat en la creu (Joan 3:14)
El tabernacle (Exode 25 al 30)	Jesús, elevat al cel (Hebreus 9)

Alguns personatges de l'Antic Testament ens mostren en diverses circumstàncies varis aspectes de la vida del Crist:

<i>Josep</i> , odiat i venut (Gènesi 37)	<i>Jesús</i> , avorrit i traït (Joan 1:11 i 15:24)
<i>Josep</i> , a qui calia anar per trobar aliment (Gènesi 41)	<i>Jesús</i> dóna descans i alleujament (Mateu 11:28)
<i>Moisès</i> , advocat, intercedint pel poble (Exode 32)	<i>Jesús</i> , el nostre advocat (1 Joan 2:1)

En l'Antic Testament hi ha moltes promeses i profecies que ja s'han complert, mentre que n'hi ha d'altres que encara s'han de complir. Pel que respecta al Crist, ja es feia menció, 700 anys abans que Ell vingués, de:

El seu naixement a Betlem ... Miquees 5:2

La verge concebrà ... Isaïes 7:14

La fugida a Egipte ... Osees 11:1
La seva missió a la terra ... Isaïes 61:1
Avorrit sense causa ... Psalm 69:4
Venut per trenta peces d'argent ... Zacaries 11:13
... Per l'home en qui confiava ... Psalm 41:9
Ultratjat pels soldats ... Isaïes 50:6
Comptat amb els pecadors ... Isaïes 53:12
Foradaren les seves mans ... Psalm 22:16
El seu costat traspasat ... Zacaries 12:10
Les seves robes a les sorts ... Psalm 22:18
Abandonat per Déu ... Psalm 22:1
La seva mort ... Isaïes 53:8-9
La seva resurrecció ... Psalm 16:10
La seva segona vinguda ... Zacaries 14:4 i 9

ELS PACTES

Per a facilitar la comprensió del missatge, és necessari que diferenciem els diversos pactes:

El Pacte Antic amb:

Adam, Noè, Abraham, Moisès

El Nou Pacte en:

Jesucrist

1. Com que el Messies va ser rebutjat pels jueus, Israel ha quedat apartat per un temps dels plans de Déu. Ara estem en el període de la paciència de Déu. L'evangeli --les Bones Notícies-- és anunciat avui dia; veure Fets 10:36 al 43; Romans 10, 12, 13; Efesis 2:11-22).

El compliment de la promesa de Jesucrist d'arrabassar a tots els que li pertanyen està molt pròxim, com llegim a Joan 14:1-3; 1 Corintis 15:42-57 i 1 Tessalonicencs 4:16-17.

2. *Després d'això:* Tindran lloc els judicis apocalíptics que cauran sobre la terra (1 Tessalonicencs 5:13; Apocalipsi 3:10 i Apocalipsi 6 i següents).

Un petit residu dels jueus reconeixerà llur Messies, després d'haver passat per terribles proves (Zacaries 12). Llavors s'apareixerà el Senyor per a establir el seu Regne (Zacaries 14:4), ressuscitant llavors els creients morts durant aquest període (Apocalipsi 20:4-6). Després vindrà una era de pau de mil anys sota l'autoritat del Crist abans que es produeixi la revolta final amb la definitiva desfeta del diable i de tots els seus seguidors (Apocalipsi 20:6-10).

Finalment, hi haurà la resurrecció dels incrèduls i la condemnaió d'ells (Apocalipsi 20:11-15). Cels nous i terra nova (2 Pere 3:10-16). L'Eternitat (1 Corintis 15:20-28).

TEMES PRINCIPALS DELS LLIBRES DE LA BÍBLIA

- Gènesi:** El llibre dels principis (esbossos de quasi tots els grans temes de l'Esriptura).
- Exode:** La redempció i els recursos divins.
- Levític:** Els sacrificis i llur significat.
- Nombres:** La marxa a través del desert.
- Deuteronomi:** Recordar i escoltar la Paraula.
- Josué:** Canaan, la seva conquesta (caps. 1-12) i distribució (13-24).
- Jutges:** La decadència; cadascú fa el que li sembla millor.
- Rut:** La gràcia respon a la fe.
- 1 Samuel:** El rei segons la carn.
- 2 Samuel:** El rei segons el cor de Déu.
- 1 Reis:** El rei regnant amb justícia.
- 2 Reis:** Els reis en responsabilitat.
- 1 i 2 Cròniques:** Els reis, objectes de la gràcia.
- Esdres:** Tornada de l'Exili, l'altar, el temple ...
- Nehemies:** La reconstrucció del mur.
- Ester:** La providència de Déu: «Qui s'humilia serà exalçat».
- Job:** La disciplina i els seus fruits.
- Psalms:** El cor de les Esriptures (els sentiments del fidel que passa per la prova).
- Proverbis:** La Saviesa ensenya als seus «fills».
- Eclesiastès:** «Sota el sol,» declara, «tot és vanitat».
- Càntics:** L'Himne de l'Amat.
- Isaïes:** L'evangeli de l'Antic Testament.
- Jeremies:** «Torneu a mi» (els sofriments que acompanyen un testimoni fidel).
- Lamentacions:** «Quan veié la ciutat, va plorar per ella.»
- Ezequiel:** La glòria perduda, i la restauració final.
- Daniel:** Els quatre imperis de les nacions.
- Osees:** Efraïm (10 tribus): S'anuncia el Lo Ammi (no poble meu), i la posterior restauració.
- Joel:** La invasió dels asiris.
- Amós:** El pecat i la seva paga a Israel i les nacions.
- Abdies:** La maledicció sobre Edom.
- Jonàs:** El senyal de Jonàs i la conversió de Nínive.
- Miquees:** El residu en temps de l'Asiri.
- Nahum:** La maledicció sobre Nínive.
- Habacuc:** La fe del just el posa per damunt de les proves.
- Sofonies:** El dia de Jahveh.
- Ageu:** Cases enteixinades i la Casa de Déu.
- Zacaries:** «El poder i la vinguda del nostre Senyor Jesucrist» (2 Pere 1:16).
- Malaquies:** Prepareu la vinguda del Senyor
- Mateu:** El Messies.
- Marc:** El Servent perfecte.
- Lluc:** El Fill de l'Home.
- Joan:** El Fill de Déu.
- Fets:** Els fets de l'Esperit Sant.

Romans: Justificació i alliberament.
1 Corintis: L'Assemblea.
2 Corintis: El ministeri.
Gàlates: El legalisme i el seu remei.
Efesis: En llocs celestials.
Filipencs: El llibre de la experiència cristiana.
Colossencs: La «plenitud» i el que representa per a nosaltres.
1 Tessalonicencs: El creient espera el Senyor.
2 Tessalonicencs: El món i l'Anticrist.
1 Timoteu: La conducta a la casa de Déu.
2 Timoteu: La conducta en temps de la ruïna.
Titus: La sana doctrina i les bones obres que sorgeixen d'ella.
Filemó: L'amor posat en exercisi a la vida diària.
Hebreus: La preeminència del Fill.
Jaume: La demostració del cristianisme.
1 Pere: Obeir significa sofrir.
2 Pere: El comiat del pastor de les ovelles.
1 Joan: La vida divina: les seves característiques.
2 Joan: La vida divina en una família.
3 Joan: La vida divina en un germà.
Judes: La trompeta abans dels judicis.
Apocalipsi: El llibre dels judicis.

Aquestes descripcions ens donen una idea general del pensament central de cada llibre, però se'n podrien donar moltes més.

SEGONA PART

Breu diccionari per ajudar-lo en la seva lectura.

ADAM

- 1 L'home
- 2 El darrer Adam: Jesucrist.

AL-LELUIA Paraula hebrea que significa: «Lloeu el Senyor».

ALTAR Antigament, el lloc on hom oferia el sacrifici per comparèixer davant Déu.

AMEN Ferm, fidel, veritable, així sigui.

ANATEMA Tallat, separat, maleït.

ÀNGELS

- 1 Executors dels designis de Déu (Hebreus 1:14);
- 2 Amb majúscula i en singular: El mediador per excel·lència, Jesucrist.
- 3 Àngels *caiguts*: els que van seguir Satanàs.

ÀNIMA

- 1 Principi de la vida (Levític 17:11 al 15);
- 2 Persona (Gènesi 12:5; Fets 2:41; Ezequiel 18:4);
- 3 Conjunt de sentiments que constitueixen la personalitat d'una persona (Deuteronomi 6:5; 1 Samuel 18:1).

ANTICRIST El qui s'oposa al veritable Crist; descrit a 2 Tessalonicencs 2.

ANY

- 1 L'any jueu començava amb la Pasqua;
- 2 L'any sabàtic: any de repòs per a tot; es celebrava cada set anys.

ANYELL

- 1 A. *pasqual*: Ofert en sacrifici per salvar els primogènits d'Israel (Exode 12);
- 2 A. *de Déu*: Jesucrist, qui salva i allibera del pecat (1 Pere 1:19).

APOCALIPSI Revelació.

APOSTASIA Abandonament dels principis fonamentals de l'evangeli.

APÒSTOL Enviat; nom donat als dotze deixebles de Jesús, testimonis del seu ministeri y de la seva resurrecció.

ARBRES Veure també figuera, olivera, vinya.

- 1 Arbre de la vida: Símbol que deriva de la obediència (Gènesi 2:9; Apocalipsi 2:7 i 22:2);
- 2 Arbre plantat: Figura del creient, la fe del qual és alimentada per la Paraula de Déu, i que per això mateix dona fruit.

ARCA

- 1 *del pacte*: Cofre sagrat que es trobava en el Lloc Santíssim del Tabernacle i on estaven contingudes les taules de la llei (Exode 25; Hebreus 9:4);
- 2 *de Noè*: Nau en la que Noè i la seva família van ser preservats en mig del diluvi (Gènesi 6:14).

ARCÀNGEL Àngel principal

ARRABASSAMENT Segons 1 Tessalonicencs 4:17, la tornada del Senyor en els núvols per arrabassar als que li pertanyen (1 Corintis 15:51-57).

ASSEMBLEA

- 1 Congregació dels israelites;

- 2 Conjunt dels veritables creients des de la mort del Senyor fins que Ell torni.
Constituïda solament de pedres vives (1 Pere 2);
- 3 Assemblea local: Conjunt de veritables creients a un lloc determinat.

BAPTISME

- 1 Baptisme *de Joan*: Declaració pública de penediment (Marc 1:4; Fets 13:24);
- 2 Baptisme *cristià*: Expressió pública de la nostra identificació amb Crist en la seva mort i en la seva resurrecció (Romans 6:3-4; Colossencs 2:12);
- 3 Baptisme *de l'Esperit Sant*: Amb el nou naixement, l'Esperit Sant ve a habitar en nosaltres (Gàlates 4:6; Efesis 1:13-14).

BÉ (el) Allò que Déu vol.

BEELZEBUL Príncep dels dimonis. Satanàs.

BELIAL Personificació del mal. Satanàs.

BÈSTIA Potència destructora que no té cap relació amb Déu.

BLASFÈMIA Pecat de pensament, paraula o obra contra la Persona de Déu o la seva Paraula.

CAIGUDA Acte de desobediència pel qual l'home va trencar la relació amb Déu.

CARN

- 1 Cos de l'home o d'un animal (1 Pere 1:24).
- 2 Humanitat (Gènesi 6:12)
- 3 L'home en el seu estat natural en oposició a la voluntat de Déu (Romans 3:18; 8:6-7 i Gàlates 5:19-21).

CASA

- 1 Habitació
- 2 Casa *de Déu*: el temple de Jerusalem;
- 3 Casa *espiritual*: conjunt de creients;
- 4 La casa *del meu Pare*: el cel.

CAVALLS Símbols de poder i rapidesa.

CEL, CELS

- 1 La volta celestial que envolta la terra;
- 2 Lloc de goig inexpressable;
- 3 L'habitació de Déu.

CENA DEL SENYOR Veure també partiment del pa. Va ser instituïda pel Senyor Jesús la vigília del seu sacrifici a la creu; està composta del pa i del vi (Lluc 22:14 i 23; 1 Corintis 11:23-28).

CENTURIÓ Oficial romà amb cent soldats a les seves ordres.

CIRCUMCISIÓ

- 1 Operació que hom practicava en tots els homes israelites, tallant-los-hi el prepuci;
- 2 En el creient, símbol de la separació del pecat i del desitg de no tornar-hi a caure.

CITZÀNIA

- 1 Planta gramínia verinosa que creix als sembrats, molt semblant al blat.
- 2 Falsos germans.

COLOM Símbol de puresa.

COLORS

Blanc: puresa;

Blau: origen celestial, del cel;

Porpra: sang;

Escarlata: condició règia.

COMUNIÓ Unitat de pensament entre dos persones, i especialment entre Déu Pare, el seu Fill Jesucrist i cada creient; així com entre els mateixos creients (1 Joan 1).

COR En sentit figurat: lloc d'on brollen els nostres sentiments, afectes, pensaments i decisions.

CORN Símbol de força.

COS

1 C. *físic* de l'home o dels animals;

2 C. *espiritual*: que té el caràcter celestial;

3 C. *de Crist*:

a) Forma humana que va prendre per poder donar la seva vida;

b) Conjunt de creients que en un moment determinat viuen sobre la terra i dels que Crist n'és el Cap.

CREIENT Tot aquell que creu el que Déu diu. Qui creu en les Bones Noves de Jesucrist (Fets 11:26).

CRIST Sinònim de Messies, l'Ungit.

CRISTIÀ Nom donat per primera vegada a Antioquia als deixebles de Crist (Fets 11:26).

CULTE Adoració, sacrifici de lloances en esperit i veritat (Hebreus 13:15 i Joan 4:24).

DEIXEBLE Aquell que segueix el Mestre i els seus ensenyaments.

DELME La dècima part del salari o de la renda, que era posat apart per Déu.

DENARI Moneda que equivalia a un jornal de treball d'un obrer.

DÉU El Ser Suprem, Únic, Immortal. En hebreu era conegut per varis noms segons els seus atributs:

EL: El poderós;

ELOAH: El Suprem, singular de Elohim;

ELOHIM: La Deïtat en el sentit més estricte (Gènesi 1:1);

JAHVEH: Transcripció de YHWH, paraula hebrea que significa El Ser Immutable, nom pel que Déu es va revelar a Moisès (Exode 3:14 i 6:2-8). Els israelites l'havien substituït per ADONAI (Senyor), per por de caure en la condemna de Levític 24:16;

PARE: Nom de Déu revelat per Jesucrist als qui per la fe són fets fills de Déu;

SHADDAI: El Totpoderós.

DIA

1 Període que dura la claredat del sol;

2 Període de temps complert;

3 D. *de Déu*: El judici del món;

4 D. *del Senyor*:

a) Primer dia de la setmana, el dia de la seva resurrecció;

b) Quan el Crist sigui manifestat en glòria;

- 5 D. *de la gràcia*: Període de temps durant el que és predicat l'evangeli, i del que només Déu en coneix la durada. Va començar amb la mort del Senyor i acabarà quan Ell torni.
- DIABLE Veure Satanàs.
- DIAQUES Servents que tenien un càrrec material de la comunitat.
- DISSABTE
- 1 Sèptim dia de la setmana, dia de repòs manat per Déu quan va donar a Moisès la llei per al poble d'Israel (Exode 20:1 al 17; Deuteronomi 5:2 al 22);
  - 2 Figura del repòs del creient.
- DOCTOR A una Assemblea, aquell qui té el do d'ensenyar.
- DORMITS
- 1 Amb aquest nom hom designa als creients la vida terrenal dels quals ha acabat (1 Corintis 15:18; 1 Tessalonicencs 4:14);
  - 2 També es diu d'aquells que es refreden espiritualment (1 Tessalonicencs 5:6).
- EL-ELOAH-ELOHIM Veure Déu.
- EMANUEL Déu amb nosaltres. Nom que portarà el Crist durant el Regnat Mil·lennial.
- ESCRITURES (Les Santes ...) La Paraula de Déu.
- ESGLÉSIA Veure Assemblea.
- ESPERANÇA
- 1 L'espera dels creients pel compliment de les promeses de Déu.
  - 2 L'esperança de la vinguda del Senyor, el fervorós desitg de tots els veritables creients (Títus 2:13).
- ESPERIT La part de l'home mitjançant la qual té consciència de Déu.
- ESPERIT SANT La Tercera Persona de la Trinitat; tots els creients són nascuts de l'Esperit Sant, per quant habita en ells i els cossos d'ells són el seu temple (1 Corintis 12:13). Segellats amb l'Esperit Sant (Efesis 1:13).
- EVANGELI
- 1 E. *de la gràcia*: Ens dona la revelació de Jesucrist com Salvador; el que van predicar els apòstols (Efesis 1), que no pot ser pas canviat (Gàlates 1) i que té el seu fi amb l'arrabassament dels creients;
  - 2 E. *del Regne*: Serà l'anunci de l'establiment d'un regnat polític i espiritual que tindrà com a cap a Jesucrist.
  - 3 E. *etern*: Missatge de judici, però també de bona voluntat per aquells que seran salvats durant la Gran Tribulació.
- EXPIACIÓ Veure propiciació.
- FARISEU Partit religiós jueu, els seguidors del qual eren molt rígids en la observança dels manaments, essent també molt formalistes i orgullosos.
- FE Confiança, fidelitat, seguretat; indispensable per a la salvació (Hebreus 11:6).
- 1 Coneixement del Déu revelat (Romans 10:17);
  - 2 Confiança en la seva paraula (Efesis 1:13);
  - 3 Esperança en les promeses de Déu (Romans 4:19-21);
  - 4 Motiu que fa actuar al creient (Hebreus 11);
  - 5 Conjunt de les veritats cristianes (Judes 3).

FESTES DE JAHVEH: Commemoracions d'alliberament mitjançant la intervenció de Déu: n'eren set (Levític 23), además del dissabte, el dia de repòs setmanal. Trobem també el significat d'aquestes festes en el Nou Testament.

1 *La Pasqua:* Es celebrava una vegada al any, i recordava l'alliberament de l'esclavatge d'Egipte. Pels creients significa la mort del Crist (1 Corintis 5:7);

2 *Els Àzims:* Ens parlen d'Aquell que no va conèixer el pecat, i també de la separació del mal;

3 *Les Primícies:* Símbol del Crist triomfant en la seva resurrecció, per la qual som salvats;

4 *Pentecosta:* Davallada de l'Esperit Sant (Fets 2);

5 *Les Trompetes:* La reunió del poble terrenal de Déu;

6 *El Dia de l'Expiació:* La humiliació i confessió d'Israel;

7 *La Festa de les Cabanes:* Figura del regne de pau i justícia anomenat el Mil·lenni.

En el Nou Testament també hom menciona dues festes més, que eren commemorades pel poble jueu, però que no van ser instituïdes per Déu.

FIGUERA L'home en el seu estat natural, de qui Déu espera fruit, i especialment Israel com nació.

FILL DE DÉU Nom donat al creient per causa de l'adopció i del privilegi d'haver estat adquirit mitjançant el sacrifici del Crist a la creu.

FOC

1 Símbol de purificació;

2 Símbol de judici.

GENTILS Nom amb el que els jueus designen els no jueus.

GERMANS o **GERMANES** Els veritables creients en la seva relació espiritual, per quant són fills del mateix Pare, Déu.

GOSSOS Símbols d'impuresa.

GRÀCIA

1 Favor no merescut;

2 Do de Déu;

3 Perdó, justificació, redempció.

HADES o **SEOL**

1 Lloc on es troben les ànimes dels morts. Fins a la resurrecció del Senyor es trobaven allí tant les dels justos en joia com les dels dolents en turments. Veure Lluc 16:19-31.

2 Després de la resurrecció de Crist, els justos ja no estan allí (Efesis 4:8) sinó que estan amb el Senyor (Filipencs 1:22 i 23; 2 Corintis 5:6-8).

HARMAGUEDON Nom hebreu del lloc on es reuniran les diverses nacions de la terra per la batalla final (Apocalipsi 16:16).

HEBREUS Jueus o israelites.

HEL·LENISTA Prosèlit jueu que parlava grec.

HERODIANS Secta jueva partidaris d'Herodes Antipes, i enemics de Jesús.

HOLOCAUSTE Ofrena consumida totalment en l'altar, agradable a Déu. Jesús va ser l'holocauste perfecte.

HOME

- 1 Ser humà dotat de carn, ànima i esperit;
- 2 El vell home: Expressió que designa l'antiga condició moral del creient, després d'haver nascut de nou.

HOSANÀ ¡Salva ara!

ÍDOL Falsa divinitat, i tot allò que pren el lloc que li pertoca a Déu.

IMMORTALITAT Estat en que no es pot morir. Déu és l'únic qui posseeix la immortalitat, però Ell la ha atorgat a les seves criatures: àngels i humans.

IMPOSICIÓ DE MANS Acte pel qual hom s'identifica amb aquell que és objecte d'ella.

INCIRCUMCISIÓ Nom que els jueus donaven al conjunt de persones que no eren jueus.

INSENSAT Qui rebutja els bons consells (la Paraula de Déu).

ISRAEL

- 1 Nom que Déu va donar a Jacob i als seus descendents, que integren les dotze tribus;
- 2 Espiritualment designa els creients, per quant tenen una fe semblant a la d'Abraham, encara que no siguin hereus de les mateixes promeses que els seus descendents, per quant Déu els reserva una millor posició.

JACOB

- 1 Nom d'un fill d'Isaac; vol dir suplantador;
- 2 Nom donat als seus descendents.

JAHVEH Veure Déu.

JERUSALEM

- 1 Capital religiosa d'Israel;
- 2 Lloc on es trobava el temple;
- 3 La Nova Jerusalem: Designa el lloc de felicitat i comunió amb Déu.

JESUCRIST El Salvador Ungit.

JESÚS Jahveh Salvador.

JOIA La conseqüència de la nostra obediència a la voluntat de Déu.

JUDICI *final*. Reservat a tots aquells que no han estat justificats.

JUEU Descendent de la tribu de Judà, una de les dotze tribus d'Israel.

JUST

- 1 Crist;
- 2 El creient justificat;
- 3 El creient que, per agraïment, serveix Déu i l'adora.

JUSTÍCIA

- 1 *de l'home*: Falsejada pel pecat i sense cap mena de valor als ulls de Déu.
- 2 *de Déu*: La que el Sobirà Jutge pronuncia sobre tota criatura.

JUSTIFICACIÓ Veredicte de gràcia donat per Déu, que solament necessita que el home l'accepti humilment, l'obediència de la fe.

JUSTIFICAR Declarar just algú.

LEVITES Classe sacerdotal designada per Déu per a varis càrrecs.

LEVIATÀ Monstre marí.

LIBACIÓ Aspersió de vi o oli en el ritual d'Israel.

LLEI

1 *de Déu*: Allò que Déu espera de les seves criatures, està caracteritzada per la santedat i l'amor.

2 *de Moisès*: Conjunt de manaments que havien de regir la vida dels israelites, explicada principalment en Exode i Levític.

LLEÓ Símbol d'energia, força i domini.

LLET Espiritualment, designa els primers elements de l'evangeli, la doctrina elemental i senzilla de la Bíblia.

LLEVAT Símbol de maldat i malícia.

LLIBERTAT CRISTIANA Resultat de l'alliberament de la maledicció de la llei, de l'esclavatge del pecat, del temor i de la mort, mitjançant la redempció aconseguida pel Senyor a la creu.

LLOCS ALTS Santuaris d'origen pagà on els israelites havien també erigit altars.

LLUM

1 Habitació de Déu, en oposició a les tenebres;

2 El caràcter de Déu;

3 Allò que el creient és cridat a reflexar.

MAL El que Déu no vol.

MALIGNE Veure Satanàs.

MALVAT Veure Satanàs. Tot aquell que és un instrument a les seves mans.

MAR Símbol d'agitació i d'una multitud de nacions.

METALLS

Bronze: Símbol del judici del mal;

Ferro: Símbol del servei;

Argent: Símbol del servei;

Or: Símbol de la divinitat.

MIRACLE Signe de la intervenció de Déu per a provar la seva força i el seu poder.

MIRRA Símbol de sofriment i de sacrifici.

MISTERI Veritat que abans estava amagada però que ara ha estat revelada divinament.

MOLOC Déu pagà.

MÓN El que està sobre la terra. Designa la humanitat rebel contra Déu.

MORT

1 Estat de l'home després de la caiguda, extrany a la vida de Déu (Efesis 2:1);

2 Separació definitiva de Déu per als pecadors, també anomenada la mort segona (Apocalipsi 20:14-15);

Per als creients, la Bíblia empra en la llengua original l'expressió «adormits» (Joan 11:13; 1 Corintis 15:8; 1 Tessalonicencs 4:13-17).

MUNTANYA Autoritat, estabilitat.

NACIONS Tots els pobles aliens al pacte i a les promeses que Déu havia fet amb Israel;

NAZAREU

- 1 Una persona consagrada, separada moralment del món (Nombres 6:1-8);
- 2 Nom amb el que és designat el Crist.

NOMBRES

- 1: La unitat, la deïtat;
- 2: La precisió, el testimoniatge, la comunió;
- 3: Perfecció divina, plenitud;
- 4: Parla de les coses creadores, terrenes i universals (Quatre punts cardinals, quatre evangelis);
- 5: El que limita a l'home de la mesura que Déu li ha donat;
- 6: Amb els seus múltiples: nombre de l'home, parla de les seves pretensions;
- 7: La perfecció, el descans, el que és complert;
- 10: La responsabilitat de l'home;
- 12: Símbol de la perfecció administrativa i de la plenitud de les benediccions terrenals;
- 40: Sofriment i prova.

NOU NAIXEMENT Obra de l'Esperit Sant per mitjà de la qual el creient arriba a ser participant de la natura divina, de la vida del Crist. Pel nou naixement, l'home reb una vida nova que fa d'ell un nou home.

OFRENA Veure sacrifici.

OLI Símbol de l'Esperit Sant.

OLIVERA Imatge d'Israel en el que fa referència a les promeses fetes a Abraham.

OVELLA Animal que necessita el seu pastor, i simbòlic dels creients.

PACTE Concertació d'un acord entre dues parts.

Primer pacte: Abans de Jesús;

Nou pacte: Relació d'amor entre Déu i els homes.

PAGÀ En l'original significa idòlatra. Veure gentils.

PARAULA DE DÉU La Bíblia

PARTIMENT DEL PÀ Acte mitjançant el que s'expressa la comunió d'uns amb altres i la nostra comunió amb el Senyor. Veure també Cena.

PECAT

- 1 La nostra natura, l'arbre que produeix els pecats;
- 2 Els fruits de l'arbre.

PENEDIMENT

- 1 Humiliació sincera davant la revelació del pecat.
- 2 Canvi d'actitud davant Déu, nova manera de viure.

PESOS I MESURES

1 Mesures de capacitat

a) gomer	3,70 litres, Antic Testament
b) seah	12,30 " " "
c) efa	37,00 " " "
d) homer	370,00 " " "

2 Mesures de longitud

- a) colzada 0,45 metres, Nou Testament
- b) estadi 180,00 " " "
- c) milla 1.480,00 " " "
- d) camí
d'un dia
de repòs 1.080,00 " " "

3 Mesures de pes

- a) sicle 14,40 grams, Nou Testament
- b) talent 21,60 kilos " "

PRIMOGENÏT Designa el fill més gran de la família que tenia el dret de primogenitura (Exode 4:22; Colossencs 1:15), indicant una posició de preeminència.

PRÍNCEP D'AQUEST MÓN Satanàs.

PROFECIA Revelació de Déu, en la seva Paraula, de les coses que han de tenir lloc.

PROFETA Portaveu de Déu.

PROPICIACIÓ Sacrifici de Jesús a la creu, per mitjà del qual va fer que Déu pogués mostrar-se propici a l'home pecador. Tots els sacrificis de l'Antic Pacte n'eren figures d'aquesta única i perfecta propiciació.

PROPICIATORI Coberta de l'arca del pacte, la qual havia d'ésser ruixada una vegada al any amb sang.

PUBLICÀ Era l'encarregat dels romans de cobrar els tributs i els impostos; per això aquesta paraula era també emprada com insult i senyal de menyspreu.

QUERUBINS Criatures celestials diferents del àngels; sempre estan relacionades amb la justícia de Déu.

RABÍ Títol honorífic que vol dir: Mestre, qui ensenya.

REDEMPCIÓ Alliberament total; obra complerta pel sacrifici del Crist a la creu.

REGENERACIÓ Veure Nou Naixement.

REGNE

1 *de Déu*: Àmbit d'activitat divina que compren tota intel·ligència moral sotmesa voluntàriament a la voluntat de Déu.

2 *dels cels*:

- a) Regne messiànic de Jesucrist amb origen i autoritat celestial, que té Jerusalem com a capital;
- b) En l'actualitat, l'esfera cristiana que té el rei al cel.

REI Qui posseeix tota la autoritat.

RESURRECCIÓ

1 *de vida*: Anomenada també la primera resurrecció, en la qual solament participen els creients morts en el Crist per a tornar i prendre un cos nou (Joan 5:29);

2 *de judici*: Té a veure només amb els no creients i tindrà lloc per a la condemnaió eterna dels mateixos (Joan 5:29; Apocalipsi 20:11-15).

SACERDOCI

- 1 Ministeri del sacerdocí sota la llei mosaica;
- 2 El sacerdocí cristià, que és el privilegi i la posició donada incondicionalment a tots els creients (1 Pere 2:9).

SACERDOTS

- 1 Descendents de la tribu de Leví, intermediaris entre Déu i els homes, i que oficiaven els sacrificis. Al seu cap tenien el *Suprem Sacerdot* (veure).
- 2 Tots els creients som sacerdots (1 Pere 2:5-9; Apocalipsi 1:6) i Jesús és el nostra Gran i Suprem Sacerdot (Hebreus 4:14 i 7:26-28).

SACRIFICIS

- 1 En l'Antic Pacte: ofrenes necessàries o voluntàries per apropar-se a Déu.
- 2 *Espirituals*: Avui dia els creients són cridats a oferir: lloança (Hebreus 13:15), bens i la ajuda mútua (Hebreus 13:16) i llurs cossos (Romans 12:1), no per a ser acceptats per Déu, sinó per a testimoniar-li llur reconeixement.

SADUCEUS Membres d'una secta jueva que negaven la resurrecció.

SALVACIÓ

- 1 Rebuda per la fe per causa de l'obra del Crist (Efesis 2:8-9);
- 2 La vida del creient, vista com testimoni (Filipencs 2:12);
- 3 Final: quan el creient hagi entrat a la glòria (Romans 13:11 i 1 Pere 1:5-6).

SAMARITÀ Descendents de colons estrangers que vivien a Palestina i que havien adoptat una forma de culte semblant al jueu.

SANT No s'empra en singular més que al nombrar Déu. Els creients són anomenats sants, és dir; posats apart per a Déu.

SANTIFICACIÓ Consagració, separació per a Déu.

SATAN o SATANÀS Vol dir acusador, adversari, que s'oposa a Déu. També anomenat el Maligne, Belial, déu d'aquest segle, príncep d'aquest món, serp, cap de les potències espirituals de maldat, el destí del qual és el llac de foc i sofre (Apocalipsi 20:10).

SAVIESA

- 1 Coneixement en sentit general;
- 2 Coneixement de Déu i obediència a la seva Paraula

SEGA Figura del judici quan el Senyor separarà els dolents dels justos.

SEGLE

- 1 Període de 100 anys.
- 2 El *present segle*: Aquest món de tenebres (Romans 12:2 i 2 Corintis 4:2).
- 3 El segle *advenidor*: El que serà heretat dels creients.
- 4 Pels segles *dels segles*: Per a sempre mai més, l'eternitat.

SEOL Veure Hades.

SINAGOGA Lloc de reunió on els jueus llegien els llibres sants.

TABERNACLE Anomenat també santuari, tenda del Testimoni o temple de Déu. Estava fet de cobertes sostingudes per columnes que seguien el model diví. Tenim la seva descripció en els capítols 25 a 40 del llibre de l'Exode. Estava constituït per tres parts, és dir:

- a) *L'atri*, que era accessible per a tots, i on s'oferien els sacrificis sobre l'altar de bronze.

- b) *El Lloc Sant*, on estaven el portallànties, la taula amb els pans de la presència i l'altar d'encens. Només podien entrar-hi els sacerdots.
- c) *El Lloc Santíssim*, que estava separat de l'acabat d'esmentat per un vel; allà estava l'arca del pacte amb la presència de Déu. Solament el Suprem Sacerdot podia entrar-hi una vegada al any. El temple de Jerusalem tenia una distribució semblant. Per a nosaltres és solament una ombra de les coses divines, però té utilitat, perquè permet comprendre millor el sacrifici de la obra perfecta del Crist, que fou a la vegada veritable sacerdot i sacrifici.

TEMOR Actitud del creient davant Déu, plena de respecte i de sotmetiment.

TEMPLE Veure també Tabernacle. Va ser construït per Salomó a Jerusalem (1 Reis 6, 7 i 8), era el lloc on s'adorava Déu, va ser destruït i llavors reconstruït per Esdres i posteriorment, sota el regnat d'Herodes. Havia substituït el Tabernacle.

TESTAMENT Veure pacte.

TRANSGRESSIÓ Violació de la llei divina.

TRIBUNAL DEL CRIST Lloc davant del que tots els creients es presentaran, no pas per a ésser condemnat, sinó per a rebre en conformitat al que hagin fet (2 Corintis 5:10).

TRON BLANC (Gran): Lloc on es presentaran tots aquells que no hagin rebut el Crist com salvador, per a ser jutjats per les seves obres i per a ser condemnats eternament a la mort segona (Apocalipsi 20:11-15).

VENT Símbol de potència espiritual.

VEREMA L'últim judici que s'emportarà per davant tot el que trobi.

VIDA ETERNA La joia del creient en contrast amb la desgràcia del incrèdul.

VINGUDA DEL SENYOR La que tindrà lloc a la fi de l'actual període (2 Tessalonicencs 2:1-9 i Apocalipsi 1:7).

VINYA Imatge de la responsabilitat de portar fruit per a Déu.

VISIÓ Revelació donada per Déu dels objectes amagats o inaccessibles a la nostra percepció.

La Bíblia

Aquest llibre ens revela els dissenys de Déu, la condició de l'home, el camí de la salvació, la condemna final dels pecadors no penedits i la benaurança dels creients. Els seus ensenyaments són sants; els seus preceptes, obligatoris; els seus relats, veritables, i les seves decisions, irrevocables.

Llegeix la Bíblia per a ser savi, aplica-la a la teva vida per a ser sant. Ella conté la llum que et conduirà, l'aliment que et sustentarà i la consolació que t'animarà. És la guia del viatger, el bàcul del pelegrí, la brúixola del mariner, l'espasa del guerrer i la bandera del cristià. Ella ens obre un nou paradís, obre el cel i tanca la porta de l'infern.

JESUCRIST ÉS L'EXALÇAT OBJECTE D'AQUEST LLIBRE, el qual té a la vista la nostra salvació i la glorificació de Déu com la seva fi. Cal que la Bíblia absorbeixi els nostres pensaments, regni en els nostres cors i condueixi els nostres passos. ¡Llegeix la Bíblia, llegeix-la amb cura i llegeix-la amb pregària! És una font de riqueses, un riu de joies.

Ens és donada per la vida; ens imposa les més grans responsabilitats; recompensarà totes les nostres obres, petites i grans, i jutjarà tots aquells que no es prenguin seriosament el seu sant contingut.

SEDM - Servei Evangèlic de Documentació i Informació

Apartat 126 - 17244 Cassà de la Selva (Girona)

www.sedin.org

info@sedin.org